

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2Tos/59/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318010393
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4318010393.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členov senátu JUDr. Ľubici Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, v trestnej veci proti odsúdenému T. S., pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného T. S. proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 4. 5. 2018 sp. zn. 3Nt/39/2018, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 26. júna 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného T. S. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Levice (ďalej len súd I. stupňa) podľa § 9 ods. 2, ods. 4 písm. a/ zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zamietol žiadosť odsúdeného T. S. (ďalej len odsúdený), ktorý sa toho času nachádza v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce, o preradenie z ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý vykonáva trest uložený mu rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 9. 3. 2017 sp. zn. 0T/55/2017 v trvaní 16 mesiacov.

V odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že nie sú splnené zákonné podmienky pre preradenie odsúdeného z ústavu so stredným stupňom stráženia do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Počas výkonu trestu odňatia slobody odsúdený získal jednu disciplinárnu odmenu, disciplinárne potrestaný nebol. Poukázal na hodnotenie riaditeľa ÚVTOS Želiezovce, z ktorého vyplýva, že odsúdený nepreukázal splnenie podmienok na zmenu spôsobu výkonu trestu a neodporučil jeho preradenie do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zohľadnil najmä to, že jeho aktivita pri plnení cieľov programu zaobchádzania nie je vo všetkých oblastiach na požadovanej úrovni. Súd I. stupňa prihliadol i na odpis z registra trestov odsúdeného, ktorý sa doposiaľ dostal 12-krát do rozporu s Trestným zákonom. Súčasne dospel k záveru, že na odsúdeného je potrebné i naďalej pôsobiť výchovnými prostriedkami počas výkonu trestu odňatia slobody v ústave so stredným stupňom stráženia a preto jeho žiadosť o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody ako nedôvodnú zamietol.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení, podal odsúdený sťažnosť, ktorú písomne zdôvodnil tak, že súd I. stupňa nevezal pri rozhodovaní do úvahy fakt, že počas výkonu trestu bol dvakrát na diaľkovej eskorte, čím mu bolo znemožnené získať viac disciplinárnych odmien. Taktiež namietol zdôvodnenie napadnutého uznesenia súdu I. stupňa, že riaditeľ väznice ho pozná najlepšie, lebo ak by sa malo vychádzať iba z toho, tak by nemusel o jeho žiadosti rozhodovať súd. Konštatoval porušenie jeho práva na obhajobu, keďže súd I. stupňa sa nevyrovnal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie, čím je dané rozhodnutie nezákonné. Taktiež uviedol, že bolo porušené právo na zákonného sudcu, keďže súd vychádzal iba z hodnotenia väznice, čím vlastne rozhodla väznica a nie súd, ktorý iba nekriticky prevzal interpretáciu hodnotenia ústavu. Poukázal aj na judikatúru Európskeho súdu pre

ľudské práva a uviedol, že pokiaľ zákonná úprava Slovenskej republiky priznáva zásadnú rozhodovaciu právomoc pri § 66 Tr. por. väznici a nie súdu, jedná sa o porušenie Ústavy Slovenskej republiky. Taktiež kritizoval postoj súdu I. stupňa z dôvodu, že zákonný sudca rozhodujúci vo veci kládol dôraz najmä na to, že u neho absentovala ďalšia disciplinárna odmena a nezohľadnil, že na pridelenie odmeny nie je zákonný nárok.

Navrhol, aby krajský súd v rámci revíznej povinnosti prihliadol na všetky vytykané chyby, zrušil napadnuté uznesenie a sám rozhodol tak, že jeho návrhu na preradenie vyhovie.

Krajský súd v Nitre, ako nadriadený súd, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou podľa § 192 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por., preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak odsúdený zaradený do ústavu s vyšším stupňom stráženia plní program zaobchádzania, môže mu súd zmeniť spôsob výkonu trestu preradením do ústavu s nižším stupňom stráženia; to neplatí pre odsúdeného na doživotný trest.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, o zmene spôsobu výkonu trestu preradením do iného stupňa stráženia rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu alebo odsúdeného alebo aj bez takéhoto návrhu. Odsúdený môže podať návrh o zmenu spôsobu výkonu trestu preradením len do ústavu s nižším stupňom stráženia po vykonaní

- a) tretiny trestu, ak bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia,
- b) tretiny zo zvyšku trestu zostávajúceho po jeho preradení z ústavu s maximálnym stupňom stráženia do ústavu so stredným stupňom stráženia,
- c) polovice trestu, ak bol zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 9 ods. 5 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, odsúdený môže podať návrh podľa odseku 4 najskôr po uplynutí šiestich mesiacov od začiatku výkonu trestu; ak bol odsúdenému uložený trest kratší ako šesť mesiacov, po uplynutí troch mesiacov.

Po preskúmaní spisového materiálu nadriadený súd zistil, že odsúdený začal vykonávať trest dňa 24. 5. 2017 s tým, že do výkonu trestu mu bola započítaná väzba v trvaní od 6. 3. 2017 do 9. 3. 2017. Zákonná lehota na podanie žiadosti o preradenie s poukazom na uvedené zákonné ustanovenia mu začala plynúť dňa 21. 11. 2017 a predpokladaný koniec trestu má 21. 9. 2018.

Nadriadený súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu I. stupňa poukazujúc na hodnotenie ÚVTOS Želiezovce zo dňa 11. 4. 2018, že odsúdený si doposiaľ nevytvoril podmienky na preradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keďže odsúdený neplní program zaobchádzania na požadovanej úrovni. Preto je potrebné na odsúdeného i naďalej pôsobiť výchovnými prostriedkami počas výkonu trestu odňatia slobody v ústave so stredným stupňom stráženia, a to vzhľadom na skutočnosť, že odsúdený stále neprejavuje vlastný záujem a aktivitu k zvyšovaniu pocitu zodpovednosti za svoje konanie a k rešpektovaniu zákonov, ako i s ohľadom na zatiaľ iba čiastočné pozitívne zmeny v individuálnej práci s ním a jeho aktivitu pri plnení cieľov programu zaobchádzania, ktorá nebola vždy na požadovanej úrovni. Stanovené ciele programu zaobchádzania v oblasti edukácie a vzťahov s vonkajším prostredím sa plnia iba čiastočne a napriek jednej disciplinárnej odmene je u neho stále menej priaznivá prognóza jeho resocializácie.

V tejto súvislosti nadriadený súd poukazuje tiež na skutočnosť, že odsúdený sa v minulosti opakovane v krátkych časových intervaloch dopúšťal majetkovej trestnej činnosti, najmä trestného činu krádeže a s poukazom i na vyššie uvedené skutočnosti, bude jeho náprava lepšie zaručená v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o jeho námietky, že mu bolo porušené právo na obhajobu, právo na nezávislého sudcu a že súd I. stupňa sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami potrebnými pre rozhodnutie, takého pochybenie krajský súd nezistil. Ku skutočnosti, že pri rozhodovaní o možnom preradení odsúdeného

sa vychádza najmä z hodnotenia ústavu, je potrebné uviesť, že je tomu tak preto, že iba ústav má dostatočné vedomosti o tom, ako sa odsúdený počas výkonu trestu správa, či dochádza k jeho prevýchove a keď v akých oblastiach. Napriek tomu, o preradení nerozhoduje riaditeľ daného ústavu, ale súd po zvážení všetkých okolností na strane odsúdeného a daného prípadu, preto nie je pravdou, že by zákonná úprava § 66 Tr. por., resp. § 68 Tr. por. bola v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky alebo judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Súčasne nebolo zistené žiadne procesné pochybenie zákonného sudcu súdu I. stupňa, ktorý vo veci konal, ani jeho prípadná zaujatosť.

Na podklade hore uvedených skutočností a s odkazom na zákonné a správne dôvody napadnutého uznesenia, bola sťažnosť odsúdeného ako nedôvodná zamietnutá, keďže neboli zistené ani žiadne nesprávnosti v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.